

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΩΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ

ΚΑΤΑΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΩΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ :
δός Πατησίων, ἀριθμὸς 3, πρὸς τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθης»

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Ἡ Βασίλισσα Μαργώ, (μετὰ εἰκόνας) μυθιστορία Α. Δουμά, μετὰφ. Α. Σκαλίδου (Συν.). — Ἡ Λουομένη Χανούμισσα, μυθιστορία Λεϊλά-Χανούμ (Συν.). — Ὁ ἐκ ψευδῶν σταθμῶν ἔρωις.

ΕΤΗΘΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις: δρ. δ, ταξ. ἰσαρχίας 6, τῷ ἑξατάριῳ 10
ΦΥΛΛΑ προηγουμένα λεπτά 20
Αἰσθηδὸν ἀποστέλλονται ἀπ' αὐθιγῆς εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοσήμευ καὶ χαρτονομισμάτων

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΓΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Μετὰφρ. Ἀλεξάνδρου Σκαλίδου.

[Συνέχεια ἴδε προηγουμένον φύλλον].

ΝΗ'

ΟΙ ΔΙΚΑΣΤΑΙ

— "Ε! γενναίε μου φίλε, εἶπεν ὁ Κοκονὰς εἰς τὸν Δελαμόλ, ὅτε εὐρέθησαν μόνοι μετὰ τὴν ἀνάκρισιν, ἦν ἀφηγήθημεν. Πρόκειται περὶ τῆς κηρίνης πλαγγόνος, καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ ὑπόθεσις πηγαίνει καλὰ καὶ ὅτι δὲν θὰ βραδύνωμεν νὰ ἐγκαταλειφθῶμεν ὑπὸ τῶν δικαστῶν, οἱ ὅποιοι θὰ χάσωσι πλέον τὴν ἐλπίδα

— Εἰσὴλοιν ὄλο; ὁ σφὴν, μάστορα; (Σελ. 277).

ὅτι θὰ δυνηθῶσι νὰ μᾶς κατατομήσωσι.
— Ναί, εἶπεν ὁ Δελαμόλ. Εἰς ταῦτα δὲ πάντα ἀναγνωρίζω τὴν χεῖρα τῶν εὐγενῶν ἡμῶν προστατιδῶν, δὲν ἀναγνωρίζω ὅμως τὸν Βελιώ, καθὼς εἶχον ἀκούσει ταυλάχιστον.
— "Ω! ἐγὼ τὸν ἀναγνωρίζω κάλλιστα, εἶπεν ὁ Κοκονὰς. Ἀλλὰ θὰ στοιχίσῃ πολὺ! Δὲν πειράζει ὅμως. Ἡ μία εἶναι πριγκήπισσα, καὶ ἡ ἄλλη εἶναι βασίλισσα. Καὶ αἱ δύο εἶναι πλούσιαι. Ποτέ δὲ δὲν θὰ εὐρῶσιν ἄλλην περίστασιν νὰ ἐξοδεύσωσι τόσῃ καλὰ τὰ χρήματά των. Ἦδη ἄς ἐπαναλάβωμεν τὸ μάθημά μας. Μᾶς φέρουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, μᾶς ἀφίρουν ἐκεῖ

ὑπὸ τὴν φρουρὰν τοῦ δεσμοφύλακος, εὐρίσκομεν εἰς τὸ ὑποδειχθὲν μέρος ἐν ἐγγχειρίδιον ἕκαστος, ἐγὼ κάμνω μίαν τρύπαν εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ φρουροῦ μας...

— "Ὅχι, ὄχι εἰς τὴν κοιλίαν. Θὰ τοῦ κλέψῃς τὰ πεντακάσια σκουδα. Εἰς τὸν βραχίονα.

— Μάλιστα, εἰς τὸν βραχίονα. Εἶναι τὸ αὐτὸ ὡς νὰ τὸν καταστρέψωμεν, τὸν ἀγαπητὸν ἐκεῖνον ἀνθρώπον. Θὰ ἐννοήσωσιν ὅτι ὅλα αὐτὰ ἐγείναν κατὰ χάριν. "Ὅχι, ὄχι. Εἰς τὸ δεξιὸν μέρος καὶ ἡ λεπίς νὰ ὀλισθήσῃ ἐπὶ τῶν πλευρῶν. Εἶναι κτύπημα ἀληθοφανὲς καὶ ἀβλαβές,

— Τότε, ἔστω. Ἐπειτα;

— Ἐπειτα, σὺ φράττεις τὴν μεγάλην θύραν διὰ τῶν καθισμάτων, ἐνῶ αἱ δύο ἡμῶν ἡγεμονίδες ὀρμῶσιν ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ, ὅπου θὰ ἦναι κεκρυμμένοι, καὶ ἡ Ἐρρικέττα ἀνοίγει τὴν μικρὰν θύραν. Ἄ! εἰς τὴν πίστιν μου! σήμερον τὴν ἀγαπῶ αὐτὴν τὴν Ἐρρικέτταν, πρέπει κἀτι ἀπιστίαν νὰ μοῦ ἔκαμε διὰ τὰ αἰσθάνωμαι τόσον πρὸς αὐτὴν ἔρωτα.

— Καὶ ἔπειτα, εἶπεν ὁ Δελαμόλ, πέρνομεν τὰ δάση. Ἐν θερμὸν φίλημα εἰς ἕκαστον ἡμῶν θὰ μᾶς καταστήσῃ φαειρούς καὶ ἰσχυρούς. Δὲν βλέπετε ἀπὸ τώρα, Ἄννίβα, πὼς θὰ κύπτωμεν ἐπὶ τῶν κалπαζόντων ἵππων μας, ἐνῶ ἡ καρδιά μας θὰ αἰσθάνεται γλυκεῖάν τινα πῆσιν; ὦ! τί ὠραῖον πρᾶγμα εἶναι ὁ φόβος! Ὁ φόβος εἰς τὸν ἀνοικτὸν ἄερα, ὅταν ἔχη τις καλὸν ξίφος εἰς τὸ πλευρὸν, ὅταν φωνάζῃ οὐρᾷ εἰς τὸν ἵππον καὶ τὸν κτυπᾷ διὰ τῶν πτεριστῆρων του, καὶ ὁ ἵππος εἰς ἕκαστον οὐρᾷ ἀναπηδᾷ καὶ ἵπταται.

— Ναί, εἶπεν ὁ Κοκονᾶς, ἀλλ' ὁ φόβος ἐντὸς τεσσάρων τοίχων! τί λέγεις περὶ τούτου, Δελαμόλ, Ἐγὼ δύναμαι νὰ σοῦ εἰπῶ, διότι ἠσθάνθη κἀτι τι ὅμοιον. Ὅταν τὸ πελιδνὸν πρόσωπον τοῦ Βελιῶ εἰσῆλθε πρώτῃν φορὰν εἰς τὴν φυλακὴν μου, ὅπισθεν αὐτοῦ εἰς τὴν σκιὰν ἔλαμπον λόγχαὶ καὶ ἤκουετο ὁ ἀπαίσιος κρότος σιδήρου πρὸς σιδήρον συγκρουομένου. Σοὶ ὀμνῶ ὅτι ἀμέσως ἐσκέφθη τὸν δούκα τοῦ Ἄλανσῶν καὶ ἐπερίμενα νὰ ἰδῶ τὸ εἰδεχθὲς αὐτοῦ πρόσωπον νὰ προβάλλῃ μεταξὺ δύο ἀσχημοτέρων κεφαλῶν λογχοφόρων. Ἦπατήθη καὶ τοῦτο ὑπῆρξεν ἡ μόνη μου παρηγορία. Ἀλλὰ δὲν ἔχασα τὴν νύκτα τὸν ὠνειρεύθη.

— Οὕτως, εἶπεν ὁ Δελαμόλ, ὅστις ἐξηκολούθει τὰς φαειράς σκέψεις του χωρὶς νὰ ἀκολουθῇ τὸν φίλον του εἰς τὰς φαντασιώδεις αὐτοῦ ἐκδρομάς, αὐταὶ οὐδὲν παρέλειψαν, ἐφρόντισαν ἀκόμη καὶ περὶ τοῦ τόπου εἰς τὸν ὅποιον θὰ καταφύγωμεν. Τὸ κατ' ἐμέ, θὰ ἐπρωτίμων τὴν Ναβάρραν. Εἰς τὴν Ναβάρραν θὰ ἤμην παρ' αὐτῆ. Ἄλλ' ἡ Ναβάρρα εἶναι πολὺ μακρὰν. Ἡ Νανσοῦ εἶναι καλλιτέρα. Ἐκεῖ θὰ ἡμεθα τέσσαρας λεύγας μόνον μακρὰν ἀπὸ τοὺς Παρισίους. Ἀλλὰ, εἰξεύρεις, Ἄννίβα, ὅτι αἰσθάνωμαι λύπην τινα ἐξερχόμενος ἐντεύθεν.

— Εἰς τὴν πίστιν μου! ὄχι... Ἐγὼ ἀφίνω ἐδῶ ὅλας τὰς ἰδικάς μου.

— Ἐγὼ λυποῦμαι ὅτι δὲν δυνάμεθα νὰ λάβωμεν μεθ' ἡμῶν καὶ τὸν ἀξιόλογον αὐτὸν δεσμοφύλακα ἐκεῖ...

— Ἀλλὰ, δὲν θέλει, εἶπεν ὁ Κοκονᾶς, διότι χάνει πολὺ. Σκέψου λοιπόν: Πεντακόσια σκουδά ἀπὸ ἡμᾶς, ἀποζημιώσιν ἀπὸ τὴν κυβέρνησιν, προαγωγὴν ἴσως. Πὼς θὰ ζήσῃ εὐτυχῆς ὁ κατεργάτης αὐτὸς ἀφοῦ τὸν φονεύσω!... Ἀλλὰ, τί ἔχεις Δελαμόλ;

— Τίποτε! Μία ἰδέα μού ἦλθε.

— Φαίνεται ὅτι δὲν εἶναι τιποτένια, διότι ὠχρίασας φοβερά.

— Ἐρωτῶ ἑμαυτὸν, διατί θὰ μᾶς φέρουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν;

— Ἐ! εἶπεν ὁ Κοκονᾶς, διὰ νὰ φάγωμεν τὸ πᾶσχα. Νὰ ἡ ὥρα!...

— Ἀλλὰ, εἶπεν ὁ Δελαμόλ δὲν φέρουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἢ μόνον τοὺς καταδικασμένους εἰς θάνατον ἢ τοὺς βασανισθέντας.

— ὦ! εἶπεν ὁ Κοκονᾶς, ὠχρίασας καὶ αὐτὸς ἐλαφρῶς. Ἐδῶ χρειάζεται προσοχὴ. Ἄς ἐρωτήσωμεν περὶ τούτου τὸν ἀγαθὸν ἄνθρωπον τὸν ὅποιον πρόκειται νὰ ἐκευλίω. Ἐ! κλειδοῦχε, φίλε μου!

— Ὁ κύριος μὲ ἐφώναξεν; εἶπεν ὁ δεσμοφύλαξ, ὅστις ἐφύλαττεν εἰς τὰς πρώτας βαθμίδας τῆς κλίμακος.

— Ναί, ἔλα ἐδῶ.

— Ἴδού ἐγώ.

— Ἐσυμφωνήθη ὅτι θὰ δραπετεύσωμεν ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν, δὲν ἔχει οὕτω;

— Σιωπῆ! εἶπεν ὁ δεσμοφύλαξ παρατηρῶν ἐντρομος περὶ αὐτὸν.

— Ἐσο ἤσυχος, οὐδεὶς μᾶς ἀκούει.

— Ναί, κύριε. Ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν.

— Θὰ μᾶς φέρουν λοιπὸν εἰς τὴν ἐκκλησίαν;

— Ἄναμφιβόλως, εἶναι ἡ συνήθεια.

— Ἡ συνήθεια;

— Ναί, ἔπειτα ἀπὸ τὴν εἰς θάνατον καταδικην συνειθίζεται νὰ ἐπιτρέπωσιν εἰς τὸν καταδικασθέντα νὰ ἀπερνᾷ τὴν νύκτα εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

— Ὁ Δελαμόλ καὶ ὁ Κοκονᾶς ἀνεσκίρτησαν προσβλέψαντες ἀλλήλους.

— Νομίζεις λοιπὸν ὅτι θὰ καταδικασθῶμεν εἰς θάνατον;

— Ἄναμφιβόλως... ἀλλὰ καὶ σεῖς τὸ πιστεύετε.

— Πὼς καὶ ἡμεῖς;

— Βεβαίως... ἂν δὲν τὸ ἐπιστεύετε, δὲν θὰ προετοιμάζετε τὴν φυγὴν σας.

— Εἰξεύρεις ὅτι εἶναι πολὺ λογικὸν αὐτὸ ὅπου λέγει! εἶπεν ὁ Κοκονᾶς πρὸς τὸν φίλον του.

— Ναί!... καὶ τώρα ἐννοῶ ὅτι παίζωμεν χονδρὸν παιγνίδιον, ἀφ' ὅτι φαίνεται.

— Καὶ ἐγὼ! εἶπεν ὁ δεσμοφύλαξ, φρονεῖται ὅτι δὲν κινδυνεύω;... Ἄν ὁ κύριος εἰς τὴν στιγμὴν ἐκείνην τῆς συγκινήσεως ἔσφαλλε τὸ πλευρὸν...

— ὦ! διάβολε! ἤθελα νὰ ἦμαι εἰς τὴν θέσιν σου, εἶπεν ὁ Κοκονᾶς, καὶ νὰ μὴ ἔχω νὰ κάμω μὲ ἄλλο χέρι, ἢ μὲ τοῦτο ἐδῶ μόνον, καὶ μὲ ἄλλο σιδήρον ἢ μὲ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον θὰ σὲ τρυπήσῃ.

— Καταδικασμένοι εἰς θάνατον! ἐπιθύρουν ὁ Δελαμόλ. Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἀδύνατον!

— Ἀδύνατον! εἶπεν ἀφελῶς ὁ δεσμοφύλαξ. Καὶ διατί παρακαλῶ;

— Σιωπῆ! εἶπεν ὁ Κοκονᾶς, πιστεύω ὅτι ἀνοίγουν τὴν κάτω θύραν.

— Πράγματι, εἶπε ζωηρῶς ὁ δεσμοφύλαξ. Εἰσέλθετε, κύριοι, εἰς τὰ δωμάτια σας!

— Καὶ ποτε νομίζετε ὅτι θὰ γείνη ἡ δίκη; ἠρώτησεν ὁ Δελαμόλ.

— Αὔριον, τὸ βραδύτερον. Ἀλλὰ μένετε ἤσυχοι. Θὰ εἰδοποιηθῶσι τὰ πρόσωπα ὅπου πρέπει.

— Τότε ἄς ἐναγκαλισθῶμεν καὶ ἄς ἀ-

ποχαιρετίσωμεν τοὺς τοίχους τούτους.

Καὶ οἱ φίλοι, ἀφοῦ ἐνηγκαλίσθησαν ἀλλήλους, εἰσῆλθον εἰς τὴν εἰρκτὴν αὐτοῦ ἕκαστος, ὁ μὲν Δελαμόλ στεναζὼν, ὁ δὲ Κοκονᾶς ἄδων.

Οὐδὲν νέον συνέβη ἄχρι τῆς ἐβδόμης τῆς ἐσπέρας. Ἡ νύξ ἐπῆλθε σκοτεινὴ καὶ βροχερά, κατάλληλος δι' ἀπόδρασιν. Ἐφερον τὸ δεῖπνον εἰς τὸν Κοκονᾶς, ὅστις ἔφαγε μετὰ τῆς συνήθους αὐτῶ ὀρέξεως, συλλογιζόμενος τὴν εὐχαρίστησιν, ἣν θὰ ἐλάμβανε βρεχόμενος ὑπὸ τῆς ἔξω πιπτούσης βροχῆς. Ἡτοιμάζετο δὲ νὰ κοιμηθῇ εἰς τὸν ὑπόκωφον καὶ μονότονον ψίθυρον τοῦ ἀνέμου, ὅτε ἐνόμισεν ὅτι ὁ ἀνεμος ἐκεῖνος, ὃν ἤκουε μετὰ τινος αἰσθηματος μελαγχολίας, ὅπερ οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχεν αἰσθανθῆ πρὶν ἡεῖσέλθῃ εἰς τὴν φυλακὴν, ἐφύσα μᾶλλον παραδόξως ἢ συνήθως, ἀπὸ ὅλας τὰς θύρας, καὶ ὅτι ἡ θερμάστρα ἔκαμε μετὰ μείζονος σφοδρότητος ἢ συνήθως. Τὸ φαινόμενον τοῦτο συνέβαιεν ὁσάκις ἠνοίγετο εἰρκτὴ τις τοῦ ἐπάνω ὀρόφου καὶ ἰδίως ἡ ἀπέναντι τῆς ἰδικῆς του. Ἐκ τούτου, ὁ Ἄννίβας ἐγνώριζε πάντοτε ὅτι ὁ δεσμοφύλαξ ἤρχετο εἰς αὐτόν, διότι τοῦτο ἀπεδείκνυν ὅτι ἐξήρχετο ἐκ τοῦ Δελαμόλ.

Καὶ ὅμως τὴν φορὰν ταύτην, ὁ Κοκονᾶς μᾶθην περιέμεινε τείνων τὸν λαίμωρον καὶ τὰ ὄτα.

Οὐδεὶς ἤρχετο.

— Παραδόξον! εἶπε. Ἦνοιξαν τὴν εἰρκτὴν τοῦ Δελαμόλ καὶ δὲν ἤνοιξαν τὴν ἰδικὴν μου. Μὴ ὁ Δελαμόλ προσεκλήθη; Μὴ εἶναι ἀρρωστος; Τί σημαίνει τοῦτο;

Ἡμίσεια ὦρα παρήλθεν, εἶτα μία, εἶτα μία καὶ ἡμίσεια. Ὁ Κοκονᾶς ἤρχετο νὰ κλείῃ τοὺς ὀφθαλμούς ὅπως κοιμηθῇ ἐκ πείσματος, ὅτε ὁ κρότος τοῦ κλειθροῦ τὸν ἔκαμε ν' ἀναπηδῆσῃ.

— ὦ! εἶπεν. Ἐφθασεν ἡ ὥρα τῆς φυγῆς, καὶ θὰ μᾶς φέρουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, χωρὶς νὰ καταδικασθῶμεν; Διάβολε! θὰ ἠυχαιροῦμαι νὰ φύγω εἰς τοιαύτην νύκτα, εἶναι σκοτάδι, πίσσα, ἀρκεῖ οἱ ἵπποι νὰ μὴ ἦναι τυφλοὶ!

Καὶ ἠτοιμάσθη νὰ ἐρωτήσῃ φαειρῶς τὸν δεσμοφύλακα, ὅτε εἶδεν αὐτὸν νὰ φέρῃ τὸν δάκτυλον εἰς τὸ στόμα καὶ νὰ ρίπτῃ εἰς αὐτόν εὐγλωττότατον βλέμμα.

Καὶ πράγματι, ὅπισθεν τοῦ δεσμοφύλακος ἤκουετο κρότος καὶ ἐφάνιντο σκιαί. Αἴφνης ἐν μέσῳ τοῦ σκότους διέκρινε δύο κράνη φωτιζόμενα ὑπὸ τοῦ κηρίου.

— ὦ! ἐπιθύρισε. Τί σημαίνει ἡ ἀπαίσιος αὐτῆ προετοιμασία; Ποῦ πηγαίνομεν; Ὁ δεσμοφύλαξ ἀπήντησε διὰ στεναγμαῦ, ὁμοίου πρὸς ὀλολυγμόν.

— Διάβολε! ἐπιθύρισεν ὁ Κοκονᾶς. Τί ἀθλία ὑπαρξῆς! Πάντοτε τὰ ἄκρα. Ποτέ ἔδαφος στερεόν. Ἡ εἰς τὰ βᾶθη τοῦ ὦκεανσοῦ, ἢ ἐπάνω ἀπὸ τὰ σύννεφα, μέσος ὅρος δὲν ὑπάρχει. Ἀλλὰ, ποῦ πηγαίνομεν;

— Ἀκολουθήσατε τοὺς λογχοφόρους, κύριε, εἶπε χονδροειδῆς τις φωνὴ, ἣτις ἀπέδειξεν εἰς τὸν Κοκονᾶς ὅτι οἱ στρατιῶται ἐκεῖνοι συναδεύοντο καὶ ὑπὸ δικαστικοῦ κλητῆρος.

— Καὶ ὁ κύριος Δελαμόλ, ἠρώτησεν ὁ Πεδερόντιος, ποῦ εἶναι : Τί ἔγεινε ;

— Ἀκολουθήσατε τοὺς λογχοφόρους, κύριε, ἐπανελάθεν ἡ αὐτὴ χονδροειδῆς φωνή.

ᾠφειλε νὰ ὑπακούσῃ. Ὁ Κοκονὰς ἐξήλθε τοῦ δωματίου του καὶ τότε διέκρινε τὸν μελανέιμονα ἐκεῖνον, οὗτος ἡ φωνὴ ἦτο τόσῳ αὐτῷ δυσάρεστος. Ἦτο μικροσωμὸς τις γραφεύς, κυφός, καὶ ὅστις ἀναμφιβόλως ἐγένετο δικαστικός ὑπάλληλος, ὅπως ἡ δικαστικὴ τήβεννος ἀποκρύπτει τοὺς κεκυρωμένους πόδας του.

Κατῆλθον βραδέως τὴν ἐλικοειδῆ κλίμακα. Φθάσαντες δὲ εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα, οἱ στρατιῶται ἐστάθησαν.

— Κατέβημεν πολὺ, ἐψιθύρισε ὁ Κοκονὰς, ὄχι ὅμως καὶ ἀρκετὰ.

Ἡ θύρα ἦνεώχθη. Ἀνύψωσαν παραπέτασμα τι, καὶ ὁ Κοκονὰς εἶδε τοὺς δικαστὰς καὶ τοὺς γραμματεῖς, καὶ εἰς μικρὰν ἀπ' αὐτῶν ἀπόστασιν τοῦ Δελαμόλ καθήμενον ἐπὶ τινος θρανίου.

Φθὰς ἐνώπιον τῶν δικαστῶν. Ὁ Κοκονὰς ἔστη καὶ χαιρετίσας τὸν Δελαμόλ διὰ κινήματος τῆς κεφαλῆς καὶ μειδιῶν, περιέμεινε.

— Πῶς ὀνομάζεσθε, κύριε ; ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ πρόεδρος.

— Μάρκος Ἀννίβας Δὲ Κοκονὰς, ἀπῆντησεν ὁ εὐπατριδῆς λίαν ἐπιχαρίτως, κόμης τοῦ Μομπατιέ, τοῦ Σενώ καὶ ἄλλων χωρῶν. Ἀλλὰ νομίζω ὅτι δὲν ἀγνοοῦνται οἱ τίτλοι μας.

— Ποῦ ἐγεννήθητε ;
— Ἐν Σαίν-Κολομβάν παρά τὴν Σουγόν.
— Πόσων ἐτῶν εἴσθε ;
— Εἴκοσι ἐπτὰ ἐτῶν καὶ τριῶν μηνῶν.
— Καλῶς, εἶπεν ὁ πρόεδρος.
— Φαίνεται ὅτι τοῦτο τὸν εὐχαριστεῖ, ἐψιθύρισε ὁ Κοκονὰς.

— Τώρα, εἶπεν ὁ πρόεδρος μετὰ τινὰς στιγμὰς σιωπῆς, ἥτις ἐπέτρεψεν εἰς τὸν γραμματέα νὰ γράψῃ τὰς ἀπαντήσεις τοῦ κατηγορουμένου, πρὸς ποῖον σκοπὸν ἀφίσσατε τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ δουκὸς τοῦ Ἀλανσῶν ;

— Ὅπως ἐνωθῶ μετὰ τοῦ φίλου μου κυρίου Δελαμόλ, ὅστις εὕρισκετο ἐκεῖ, καὶ ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀφίσει αὐτὴν πρὸ τινῶν ἡμερῶν.

— Τί ἐκάμνετε εἰς τὸ κυνήγιον, ὅτε σὰς συνέλαβον ;

— Ἀλλά... ἐκυνήγουν.
— Καὶ ὁ βασιλεὺς ἦτο ἐπίσης εἰς τὸ κυνήγιον ἐκεῖνο, καὶ ἐκεῖ ἤσθάνθη τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς νόσου, ἐκ τῆς ὁποίας πάσχει ἀκόμη.

— Ὡς πρὸς τοῦτο ἀγνοῶ, διότι δὲν ἤμην πλησίον εἰς τὸν βασιλέα. Ἀγνοῶ μάλιστα καὶ ἂν ἀσθενῇ.

Οἱ δικασταὶ προσέβλεψαν ἀλλήλους μειδιῶντες δυσπίστως.

— Ἄ ! Ἀγνοεῖτε ; εἶπεν ὁ πρόεδρος.
— Ναί, κύριε, καὶ λυποῦμαι μάλιστα ἀκούων ὅτι ἀσθενεῖ. Καί τοι ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας δὲν εἶναι βασιλεὺς μου, αἰσθάνομαι μεγίστην συμπάθειαν πρὸς αὐτόν.
— Ἀληθῶς ;

— Λόγον τιμῆς ! Δὲν ὁμοιάζει τὸν ἀδελφόν του τὸν δοῦκα τοῦ Ἀλανσῶν. Τοῦτόν ὁμολογῶ...

— Δὲν πρόκειται τώρα περὶ τοῦ δουκὸς τοῦ Ἀλανσῶν, κύριε, ἀλλὰ περὶ τῆς αὐτοῦ Μεγαλειότητος.

— Τότε, σὰς εἶπον ὅτι ἤμην εἰς τῶν ταπεινοτέρων θεραπόντων τῆς, ἀπῆντησεν ὁ Κοκονὰς ταλαντευόμενος μετ' ἀξιολατρεύτου αὐθαδείας.

— Ἄν ἦσθε πράγματι θεράπων αὐτῆς, κύριε, ὡς ἀξιῖτε, εἰπέτε ἡμῖν τί εἰξεύετε περὶ τινος μαγικῆς πλαγγῶνος ;

— Ἀξιόλογα ! Ἐπανερχόμεθα εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς πλαγγῶνος, ἀφ' ὅτι φαίνεται ;

— Ναί, κύριε. Σὰς δυσαρεστεῖ τοῦτο ;

— Διόλου. Ἀπεναντίας, προτιμῶ τοῦτο.

Ἐμπρός !
— Διὰ τί ἡ πλαγγῶν αὐτὴ εὕρισκετο εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ κυρίου Δελαμόλ ;

— Εἰς τοῦ Δελαμόλ, ἡ πλαγγῶν αὐτῆ ;

Εἰς τοῦ Ῥενέ, θέλετε νὰ εἰπῆτε.

— Ἀναγνωρίζετε λοιπὸν ὅτι ὑπάρχει ;

— Βέβαια, ἂν μοι δεῖξωσιν αὐτήν.

— Ἴδου αὐτὴ, τὴν γνωρίζετε ;

— Μάλιστα.

— Γραμματεῦ, εἶπεν ὁ πρόεδρος. Γράψατε ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἀναγνωρίζει τὴν πλαγγῶνα, ὡς ἰδῶν αὐτὴν παρὰ τῷ κυρίῳ Δελαμόλ.

— Ὅχι, ὄχι, εἶπεν ὁ Κοκονὰς. Ἄς μὴ συγχίζωμεν τὰ πράγματα : ὡς ἰδῶν αὐτὴν παρὰ τῷ Ῥενέ.

— Παρὰ τῷ Ῥενέ, ἔστω ! Ποίαν ἡμέραν ;

— Τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐπορεύθην εἰς τὴν οἰκίαν του μετὰ τοῦ φίλου μου Δελαμόλ.

— Ὅμολογεῖτε λοιπὸν ὅτι ἐπορεύθητε εἰς τὸν Ῥενέ μετὰ τοῦ κυρίου Δελαμόλ ;

— Καὶ μὴ τὸ ἠρνήθην ποτέ ;

— Γραμματεῦ, γράψατε ὅτι ὁ κατηγορούμενος ὁμολογεῖ ὅτι ἐπορεύθη εἰς τὸν Ῥενέ διὰ νὰ κάμῃ ἐξορκισμούς.

— Ἐ ! σιγὰ, σιγὰ, κύριε πρόεδρε. Μετρίασατε τὸν ἐnthousiasμόν σας, παρακαλῶ. Οὐδὲν τούτων εἶπον.

— Ἀρνεῖσθε, ὅτι ἐπορεύθητε εἰς τὸν Ῥενέ διὰ νὰ κάμῃτε ἐξορκισμούς ;

— Τὸ ἀρνοῦμαι. Ὁ ἐξορκισμὸς ἐγένετο τυχαίως, καὶ ἀνευ προμελέτης.

— Ἄλλ' ἐγένετο ;

— Δὲν ἀρνοῦμαι ὅτι ἐγένετό τι ὁμοιάζον πρὸς γοητεῖαν.

— Γραμματεῦ, γράψατε ὅτι ὁ κατηγορούμενος ὁμολογεῖ ὅτι εἰς τοῦ Ῥενέ ἐγένετο γοητεία κατὰ τῆς ζωῆς τοῦ βασιλέως.

— Πῶς ! κατὰ τῆς ζωῆς τοῦ βασιλέως ! Εἶναι ἄτιμον ψεῦδος. Οὐδέποτε ἐγένετο γοητεία κατὰ τῆς ζωῆς τοῦ βασιλέως.

— Βλέπετε, κύριοι, εἶπεν ὁ Δελαμόλ.

— Σιωπή ! εἶπεν ὁ πρόεδρος. Εἴτα στραφεὶς πρὸς τὸν γραμματέα : Κατὰ τῆς ζωῆς τοῦ βασιλέως, εἶπεν. Τὸ ἐγράψατε ;

— Ἄλλ' ὄχι ! ἄλλ' ὄχι ! εἶπεν ὁ Κοκονὰς. Ἄλλως τε καὶ ἡ πλαγγῶν παρισταῖ γυναῖκα, καὶ ὄχι ἄνδρα.

— Ἀκοῦετε, κύριοι ; Τί σὰς εἶχον εἰπεῖ ;

εἶπεν ὁ Δελαμόλ.

— Κύριε Δελαμόλ, εἶπεν ὁ πρόεδρος. Ἀπαντᾶτε, ὅταν σὰς ἐρωτήσωμεν. Ἀλλὰ μὴ διακόπτετε τὴν ἀνάκρισιν τῶν ἄλλων.

— Λοιπὸν λέγετε ὅτι παρισταῖ γυναῖκα ;

— Βέβαια, τὸ λέγω.

— Ἀλλὰ τότε, διατί φέρεται στέμμα καὶ πορφύραν ;

— Διάβολε ! εἶπεν ὁ Κοκονὰς, εἶναι ἀπλούστατον. Διότι ἦτο...

Ὁ Δελαμόλ ἐγερεῖς ἔφερε τὸν δάκτυλον εἰς τὸ στόμα.

— Ἐχεις δίκαιον ! εἶπεν ὁ Κοκονὰς. Τί ἤθελον νὰ εἰπῶ, ὡς ἀν τοῦτο ἐνδιέφερε τοὺς κυρίους !

— Ἐπιμένετε λέγοντες ὅτι ἡ πλαγγῶν αὐτὴ παρισταῖ γυναῖκα ;

— Βεβαίως, ἐπιμένω.

— Καὶ ἀρνεῖσθε νὰ εἰπῆτε ποία εἶναι ἡ γυνὴ αὐτῆ ;

— Εἶναι μία γυνὴ ἐκ τῆς πατριδοςμου, τὴν ὁποίαν ἠγάπων καὶ ἤθελον νὰ ἀγαπηθῶ ἀπὸ αὐτήν, εἶπεν ὁ Δελαμόλ.

— Δὲν ἐρωτῶμεν ὑμᾶς, κύριε Δελαμόλ, ἀνέκραξεν ὁ πρόεδρος. Σιωπήσατε, ἡ σὰς δένομεν τὸ στόμα.

— Νὰ δέσετε τὸ στόμα ! εἶπεν ὁ Κοκονὰς. Πῶς τὸ λέγετε αὐτό, κύριε μαυροφόρε ; Νὰ δέσετε τὸ στόμα τοῦ φίλου μου, ἐνὸς εὐπατρίδου !... Ἄμ δε !

— Φέρετε τὸν Ῥενέ, εἶπεν ὁ γενικὸς εἰσαγγελεὺς Λαγκέσλος.

— Ναί, φέρετε τὸν Ῥενέ, εἶπεν ὁ Κοκονὰς. Φέρετέ τον, καὶ θὰ ἴδωμεν ποῖος ἀπὸ ἡμᾶς ὅλους ἔχει δίκαιον.

Ὁ Ῥενέ εἰσῆλθε κάτωχος, γηράσας, ἀγνώριστος σχεδὸν εἰς τοὺς δύο φίλους.

κεκυρωμένος ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ ἐγκλήματος ὅπερ ἐμειλε νὰ διαπράξῃ πολλῶ πλέον ἢ ὑπὸ τὸ βάρος ἐκείνων τὰ ὁποῖα εἶχε διαπράξει προηγουμένως.

— Κύρ Ῥενέ, εἶπεν ὁ δικαστής, ἀναγνωρίζετε τοὺς δύο αὐτοὺς κατηγορουμένους.

— Ναί, κύριε, ἀπῆντησεν ὁ Ῥενέ διαφωτῆς προδιδοῦσης τὴν συγκίνησίν του.

— Ποῦ εἶδες αὐτούς ;

— Καὶ εἰς πολλὰ μέρη, καὶ εἰς τὸν οἶκόν μου.

— Ποσάκις ἦλθον εἰς τὸν οἶκόν σας ;

— Ἀπαῖ μόνον.

Καθ' ὅσον ὁ Ῥενέ ὠμίλει, ἡ μορφή τοῦ Κοκονὰς ἐφαιδρύνετο. Ἀλλὰ τὸ πρόσωπον τοῦ Δελαμόλ ἔμενε ἀπεναντίας σκυθρωπόν, ὡσεὶ προαίσθημα τι τὸν ἐβασάνιζε.

— Καὶ διατί ἦλθον εἰς τὴν οἰκίαν σας ;

Ὁ Ῥενέ ἐφάνη δισταῖζον ἐπὶ στιγμὴν.

Ἀλλ' ἐπὶ τέλους εἶπε :

— Διὰ νὰ μοῦ παραγγεῖλωσι μίαν κηρίνην πλαγγῶνα.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύρ Ῥενέ, εἶπεν ὁ Κοκονὰς. Κάμνετε ἂν μικρὸν λάθος.

— Σιωπή ! εἶπεν ὁ πρόεδρος. Εἴτα στραφεὶς πρὸς τὸν Ῥενέ ἐξηκολούθησε λέγων : Καὶ ἡ πλαγγῶν αὐτὴ παρισταῖ ἄνδρα ἢ γυναῖκα ;

— Ἄνδρα, ἀπῆντησεν ὁ Ῥενέ.

Ὁ Κοκονὰς ἀνεπήδησεν ὡσεὶ εἶχε προσβληθῆ ὑπὸ ἤλεκτρισμοῦ.

— "Ανδρα! εἶπεν.

— "Ανδρα ἐπανάλαβεν ὁ 'Ρενέ, ἀλλὰ διὰ φωνῆς τόσῳ ἀσθενοῦς, ὥστε μόλις ἤκουσεν αὐτὸν ὁ πρόεδρος.

— Καὶ διατί ἡ πλαγγὼν ἐκείνη φέρει πορφύραν καὶ στέμμα;

— Διότι παριστᾶ βασιλέα.

— "Ατιμε ψεύστα! ἀνέκραξεν ὁ Κοκονάς πορφυροῦς ἐκ τῆς ἀγανακτήσεως.

— Σιώπα, Κοκονάς, εἶπεν ὁ Δελαμόλ. "Αφες τὸν ἀνθρωπὸν αὐτὸν νὰ εἰπῇ ὅ,τι θέλει. Ἐκαστος εἶναι ἐλεύθερος νὰ ἀπολέσῃ τὴν ψυχὴν του.

— Ὄχι. ὅμως καὶ τὰ σώματα τῶν ἄλλων, διάβολε!

— Καὶ τί σημαίνει ἡ χαλυβδὴν καρφίς, τὴν ὁποῖαν ἡ πλαγγὼν ἔχει εἰς τὴν καρδίαν καὶ τὸ ἐπ' αὐτῆς στοιχεῖον Μ;

— Ἡ καρφίς παριστᾶ τὸ ξίφος ἢ τὸ ἐγγχειρίδιον. Τὸ δὲ Μ σημαίνει μαρasmus, ἦτοι θάνατος.

Ὁ Κοκονάς ἐποίησε κίνημά τι ὡσεὶ θέλων νὰ πνίξῃ τὸν 'Ρενέ· τέσσαρες στρατιῶται τὸν ἐκράτησαν.

— Ἐχει καλῶς, εἶπεν ὁ εἰσαγγελεὺς Λαγκέσλος. Τὸ δικαστήριον ἐφωτίσθη ἀρ- κούντως. Φέρετε τοὺς κατηγορουμένους ἐν ταῖς αἰθούσαις τῆς προσδοκίας.

— Ἄλλ' εἶναι ἀδύνατον, ἀνέκραξεν ὁ Κοκονάς, ν' ἀκούσῃ τις ὅτι τὸν κατηγοροῦσι διὰ τοιαῦτα πράγματα, καὶ νὰ μὴ διαμαρτυρηθῇ.

— Διαμαρτυρηθήτε, κύριε, οὐδεὶς σὰς ἐμποδίζει. Φύλακες, ἠκούσατε;

Οἱ φύλακες παραλαβόντες τοὺς δύο κατηγορουμένους ἐξήγαγον αὐτοὺς διὰ δύο ἀντιθέτων θυρῶν.

Εἶτα ὁ εἰσαγγελεὺς ἔνευσεν εἰς τινὰ κεριστάμενον ἐκεῖ ἐν τινὶ γωνίᾳ, καὶ εἶπεν αὐτῶ:

— Μὴ ἀπομακρυνθῆτε, θὰ ἔχετε ἀπόψε πολλὴν δουλειά!

— Καὶ ἀπὸ πῶσον θὰ ἀρχίσω, κύριε; ἠρώτησεν ὁ ἀνθρωπὸς οὗτος ἀποκαλυφθεὶς εὐσεβάστως.

— Ἀπὸ αὐτόν, εἶπεν ὁ πρόεδρος δείξας τὸν Δελαμόλ, ὅστις διεκρίνετο ἔτι ὡς σκιὰ ἐν μέσῳ τῶν δύο φυλάκων. Εἶτα πλησιάζας εἰς τὸν 'Ρενέ, ὅστις εἶχε μείνει ὀρθίος καὶ τρέμων, περιμένων νὰ ἔλθῃ ἡ σειρά του, ὅπως τὸν φέρωσιν εἰς τὸ Σατελεὶ ὅπου ἦτο φυλακισμένος:

— "Ε! κύριε, εἶπεν αὐτῶ, ἔσο ἡσυχος. Ἡ βασίλισσα καὶ ὁ βασιλεὺς θὰ μάθωσιν ὅτι εἰς ὑμᾶς ὀφείλεται ἡ ἀνακάλυψις τῆς ἀληθείας.

Ἄλλ' ἀντὶ νὰ ἐνισχύσῃ ἡ ὑπόσχεσις αὐτὴ ἐφάνη ἀπεναντίας ὅτι κατέβηκε τὸν 'Ρενέ, ὅστις ἀπήντησε διὰ βαθύου στεν- νηγιμοῦ.

№

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΣ.

Ὁ Κοκονάς, ἐπαναχθεὶς εἰς τὴν φυλα- κὴν του καὶ μείνας μόνος ἤρχισε νὰ σκέ- πτηται.

— Νομίζω, ἔλεγεν, ὅτι ἡ ὑπόθεσις ἔ- λαβε κακὴν τροπήν, καὶ ὅτι εἶναι καιρὸς νὰ μεταβῶμεν καὶ ὀλίγον εἰς τὴν ἐκκλη- σίαν.

Δυσπιστῶ εἰς τὰς θανατικὰς ἀπο- φάσεις, διότι ἀναμφιβόλως σκέπτονται νὰ μᾶς καταδικάσωσιν εἰς θάνατον. Δυσπι- στῶ πρὸ πάντων εἰς τὰς θανατικὰς ἀπο- φάσεις ὅταν αὐταὶ ἀναγγέλλωνται κεκλει- σμένουν τῶν θυρῶν, ἐντὸς φρουρίου καὶ ἐ- νῶπιον προσώπων τόσῳ εἰδεχθῶν, ὡς εἶναι οἱ περιστοιχίζοντες ἡμᾶς. Σκέπτονται σπουδαίως νὰ μᾶς κόψωσι τὴν κεφαλὴν, οὐμ!... Ὅθεν ἐπαναλαμβάνω ὅ,τι εἶπον, ὅτι δηλαδὴ εἶναι καιρὸς νὰ μεταβῶμεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

Τοὺς λόγους τούτους ἐπηκολούθησε σι- γή, ἣν διέκοψεν ὑπόκωφος κραυγὴ, οὐδὲν ἔχουσα τὸ ἀνθρώπινον. Ἡ κραυγὴ αὕτη ἐφάνετο διασχίσασα τοὺς παχείς τοίχους καὶ ἀντηχήσασα ἐπὶ τῶν σιδηρῶν τῆς εἰρ- κτῆς του κιγκλίδων.

Ὁ Κοκονάς ἐφρίκασεν ἀκουσίως. Καὶ ὅμως ἦτο γενναῖος, ὡς θηρίον ἀγρίον. Ἐμεινε δὲ ἀκίνητος, ἀμφιβάλλων ἂν ἡ κραυγὴ ἐκείνη ἐξῆλθεν ἀνθρωπίνου στό- ματος, καὶ ἐκλαμβάνων αὐτὴν ὡς ὄλο- λυγμὸν τοῦ ἀνέμου ἐν μέσῳ τῶν δένδρων. Ἄλλὰ δευτέρα κραυγὴ, ἀλγεινότερα, ὀξυ- τέρα τῆς πρώτης ἠκούσθη, καὶ ὁ Κοκονάς ἐνόμισεν ὅτι διέκρινεν ἐν αὐτῇ οὐ μόνον ἔκφρασιν ἄλγους, ἀλλὰ καὶ τοὺς τόνους τῆς φωνῆς τοῦ Δελαμόλ.

Τὴν κραυγὴν ταύτην ἀκούσας ὁ Πεδε- μόντιος ἐλησμόνησεν ὅτι δύο θύραι, τρεῖς κιγκλίδες καὶ τοῖχος πάχους δώδεκα πο- δῶν ἐχώριζον αὐτὸν ἀπὸ τοῦ λοιποῦ κό- σμου, καὶ ὥρμησε ὡσεὶ θέλων νὰ κρη- μίση τὸν τοῖχον, ὅπως δρομῆ εἰς βοή- θειαν τοῦ θύματος, κραυγάζων:

— Ποῖον φονεύουσιν ἐδῶ;

Ἄλλὰ κτυπήσας εἰς τὸν τοῖχον ἀνε- τράπη καὶ ἔπεσεν ἐπὶ λίθινου τινὸς θρανίου.

— ὦ! τὸν ἐφόνευσαν! ἐψιθύρυσεν. Ἄλλ' εἶναι βδελυρόν! καὶ νὰ μὴ δύναται τις νὰ ὑπερασπισθῇ ἐδῶ! Καὶ νὰ μὴ ἔχῃ ὄπλα!

Καὶ ἐξέτεινε τὰς χεῖρας περὶ αὐτόν.

— "Α! εἶπεν. Τὸν σιδηροῦν τοῦτον κρῖνον θὰ τὸν ἀποσπᾶσω, καὶ δυστυχία εἰς ὅποιον ἔλθῃ πλησίον μου!

Ὁ Κοκονάς ἠγέθη, ἤρπασε τὸν κρῖνον, καὶ ἔσυρεν αὐτὸν τόσῳ βιαίως, ὥστε παρ' ὀλίγον ἀπέσπα αὐτόν. Ἐφαίνετο δὲ ὅτι ἐ- πικναλαμβάνων δις ἢ τρίς ἔτι τὸ πείραμα θὰ ἐπετύχωνεν, ὅτε αἰφνης ἡ θύρα ἠνεώ- χθη καὶ φῶς ἐπλημμύρησε τὴν εἰρκτῆν.

— Ἐλθετε, κύριε, εἶπεν, ἡ αὕτη χονδρε- ιδὴς φωνή. Οἱ δικασταὶ σὰς περιμένουσι.

— Καλῶς! εἶπεν ὁ Κοκονάς ἀφίσσας τὸν κρῖνον. Θὰ μᾶς ἀπαγγείλωσι τὴν ἀπό- φασιν, ἔ;

— Ναί, κύριε.

— ὦ! τῶρα ἀνκπνέω ἐλευθέρως. Πη- γαίνομεν.

Καὶ ἠκολούθησε τὸν κλητῆρα, ὅστις ἐ- βάδιζεν ἐμπρός κρατῶν τὴν μέλαιναν ῥά- βδον του.

Μεθ' ὅλην τὴν εὐχαρίστησιν, ἣν ἔδειξε κατὰ πρῶτον, ὁ Κοκονάς ἔρριπτε βαδίζων ἀνήσυχον περὶ αὐτὸν βλέμμα.

— ὦ! ἐψιθύρυσεν. Δὲν βλέπω τὸν ἀγα- θόν μας δεσμοφύλακκα. Ὁμολογῶ ὅτι αἰ- σθάνομαι τὴν ἔλλειψίν του.

Εἰσηλθὼν εἰς τὴν αἰθουσαν, ἣν εἶχον ἐγ- καταλίπει οἱ δικασταί, καὶ ὅπου ἔμενε ὀρ- θίος μόνος ἀνὴρ τις, ὃν ὁ Κοκονάς ἀνε- γνώρισεν ὡς τὸν γενικὸν εἰσαγγελεᾶ, ὅστις κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀνακρίσεως εἶχε πολλάκις ὀμιλήσει καὶ πάντοτε μετ' ἐχ- θροπαθείας κακῶς ὑποκρυπτομένης.

Πράγματι ἦτο αὐτός, εἰς ὃν ἡ Αἰκατε- ρίνα, ὅτε μὲν δι' ἐπιστολῶν, ὅτε δὲ προ- φορικῶς, εἶχε συστήσει ἰδιαιτέρως τὴν δίκην.

Παραπέτασμα ἀνατεσυρμένον ἀπεκά- λυπτε τὸ βᾶθος τῆς αἰθούσης ταύτης, ὅπερ ἐξάνετο ἐν τῷ σκότει. Ἄλλ' ἡ θέα τῶν φωτιζομένων μερῶν ἦτο τόσῳ ἀπαι- σία, ὥστε ὁ Κοκονάς ἠσθάνθη τὰ γόνατα αὐτοῦ λυόμενα, καὶ ἀνέκραξεν!

— ὦ! Θεέ μου!

Καὶ οὐχὶ ἄνευ αἰτίας ὁ Κοκονάς ἔρρηξε τὴν κραυγὴν ταύτην.

Τὸ θέμα ἦτο πράγματι ἐκ τῶν ἀ- παισιωτέρων. Τὸ μέρος τῆς αἰθούσης, ὅπερ κατὰ τὴν ἀνάκρισιν ἐκαλύπτετο ὑπὸ τοῦ παραπετάσματος, ὁμοιάζε πρὸς τὸ προ- αύλιον τοῦ "Αδου.

Καὶ κατὰ πρῶτον ἐβλεπέ τις ἐκεῖ στρέ- βλην ξυλίνην, πλήρη σχοινίων καὶ ἄλλων βασιανιστικῶν εἰδῶν. Εἶτα εἰς μικρὰν ἀπ' αὐτῆς ἀπόστασιν ὑπάρχον κατὸν, οὐτινος τὸ ὑπέρυθρον φῶς ἀντενακλατο ἐπὶ τῶν φοβερῶν ἐκείνων ἐργαλείων, καθιστῶν αὐτὰ πενθημότερα ἔτι. Παρὰ τινὶ τῶν στύλων τοῦ θόλου ἴστατο ἀκίνητος ὡς ἀγάλμα ἀνθρωπος κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα σχοινίον.

Θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι ἦτο ἐκ τοῦ αὐτοῦ καὶ ὁ στύλος λίθου. Ἐπὶ τῶν τοίχων ἀ- νωθὶ τῶν λιθίνων θρανίων, ἐν μέσῳ σιδη- ρῶν κρῖνων ἐκρέμαντο ἀλύσεις καὶ ἀπή- στραπτον λεπίδες.

— ὦ! ἐψιθύρυσεν ὁ Κοκονάς. Ἡ αἰ- θουσα τῶν βασάνων ἐτοίμη, καὶ μοὶ φαί- νεται ὅτι μόνον τὸ θῦμα περιμένει. Τί σημαίνει τοῦτο;

— Εἰς τὰ γόνατα! Μάρκε-'Αννίβα Κο- κονάς, εἶπε φωνή τις, ἀναγκάσασα τὸν εὐ- πατρίδην νὰ ἀνεγείρῃ τὴν κεφαλὴν. Εἰς τὰ γόνατα, ὅπως ἀκούσετε τὴν καθ' ὑμῶν ἐκδοθεῖσαν ἀπόφασιν.

Ἡ πρόσκλησις αὕτη ἦτο ἐξ ἐκείνων καθ' ὧν ἅπαν τὸ σῶμα τοῦ Κοκονάς ἐξε- γείρετο ἐνστιγματωδῶς.

Ἄλλὰ πρὶν ἢ ἐκδηλωθῇ ἡ τοιαύτη τοῦ νέου ἀντιδράσις, δύο ἄνδρες ἤρπασαν αὐ- τὸν ἀπὸ τῶν ὤμων καὶ τὸν ἠνάγκασαν νὰ γονυπετήσῃ.

Ἡ φωνὴ ἐξηκολούθησε:

"Ἀπόφασιν, ἐκδοθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐν τῇ εἰρκτῇ τῶν Βικωνῶν ἐδρευόντος δικαστηρίου, κατὰ τοῦ Μάρκου Ἄννιβα Κοκονάς, κατηγορηθέντος καὶ ἀποδειχθέν- τος ὅτι διέπραξεν ἐγκλημα ἐσχάτης προδοσίας, ἀπο- πείρας δηλητηριάσεως, ἱεροουλίας καὶ μαγείας, κατὰ τοῦ προσώπου τοῦ βασιλέως, ἐγκλημα συνωμοσίας κατὰ τῆς ἀσφαλείας τοῦ κράτους καὶ ὅτι παρέσυρε διὰ τῶν ἐπικινδύνων αὐτοῦ συμβουλῶν βασιλικὸν πρίγκηπα εἰς τὴν ἀποστασίαν..."

Εἰς ἐκάστην τῶν κατηγοριῶν τούτων, ὁ Κοκονάς ἐγείρας τὴν κεφαλὴν ἔκρουε τὸν χρόνον, ὡς πράττουσι οἱ ἀτίθασσοι μαθηταί.

Ὁ δικαστὴς ἐξηκολούθησε:

«Ω; ἐκ τούτου, ὁ βήθεις Μάρκος· Ἄννης Κοκονάς θέλει μεταφερθῆ ἀπὸ τῆς εἶρηκτῆς εἰς τὴν πλατείαν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τῆς Γρέβης, ὅπως παρατηρηθῆ, ἡ περιουσία αὐτοῦ θέλει δημοθυῆ, τὰ ὑψικομα δένδρα τῶν δασῶν του θέλουσι κοπῆ ἄχρι τοῦ ὕψους ἑξ ποδῶν, τὰ φρούριά του θέλουσι κατεδαφισθῆ καὶ εἰς τὴν θέσιν των θέλει ἀναρτηθῆ ἐπὶ ξύλου πλάξ χαλκίαν, πιστοποιήσασ τὸ ἔγκλημα καὶ τὴν τιμωρίαν...»

— Διὰ τὴν κεφαλὴν μου, εἶπεν ὁ Κοκονάς, πιστεύω ὅτι θὰ τὴν κόψωσι, διότι εὐρίσκειται ἐν Γαλλίᾳ καὶ λίαν ἐκτεθειμένη μάλιστα. Ἀλλὰ διὰ τὰ ὑψικομα δένδρα τῶν δασῶν μου καὶ τὰ φρούριά μου, προκάλω ὅλους τοὺς πρίονας καὶ ὄλας τὰς δικέλλας τοῦ χριστιανικωτάτου βασιλείου νὰ τὰς ἐγγίξωσι.

— Σιωπῆ! εἶπεν ὁ δικαστὴς καὶ ἐξηκολούθησε:

«Ἐπὶ πλέον ὁ βήθεις Κοκονάς...»

— Πῶς! διέκοψεν ὁ Κοκονάς, ἀφοῦ μὲ ἀποκεφαλίσωσι θὰ μοῦ κάμουν ἀκόμη καὶ ἄλλο; ὦ! τοῦτο μοὶ φάινεται λίαν ἀσθηρόν.

— Ὅχι, κύριε, εἶπεν ὁ δικαστὴς, πρὸ...

Καὶ ἐπανελάθεν:

«Ἐπὶ πλέον, ὁ βήθεις Κοκονάς, πρὸ τῆς ἐκτελέσεως τῆς θανατικῆς ποινῆς, θέλει ὑποβληθῆ εἰς τὴν ἔκτακτον βίβανον τῶν δέκα σφηνῶν.»

Ὁ Κοκονάς ἀνεπήδησε κεραυνοβολήσας τὸν δικαστὴν δι' ἀστραπηόλου βλέμματος.

— Καὶ διατί; εἶπε, μὴ εὐρὼν ἦ τὴν κεφαλὴ καύτην ἐρώτησιν, ὅπως ἐκφράσῃ τὸ πλῆθος τῶν κατακλυσασῶν τὸ πνεῦμά του σκέψων.

Καὶ πράγματι, ἡ βάσανος αὕτη ἀνέτρεπε πάσας τὰς ἐλπίδας του. Θὰ ἐφέρετο εἰς τὴν ἐκκλησίαν μετ' αὐτὴν, καὶ ὑπ' αὐτὴν πολλοὶ ἀπέθνησκον, τοῦτο δὲ συνέβαινε συνήθως εἰς τοὺς γενναιοτέρους καὶ εὐρωστοτέρους, αἵτινες ἐθεώρουν δειλίαν νὰ ὁμολογήσῃ τὰ παρ' αὐτῶν ζητούμενα. Ἐνόσω δὲ δὲν ὠμολόγουν, ἡ βάσανος ἐξηκολούθει, διπλασιαζομένη μάλιστα.

Ὁ δικαστὴς δὲν ἀπήντησεν εἰς τὸν Κοκονάς, καθ' ὅσον μᾶλλον ἡ συνέχεια τῆς ἀποφάσεως ἀπὸ τὸν ἀντ' αὐτοῦ. Ἄλλ' ἐξηκολούθησε:

«Ὅπως ἐξαναγκασθῆ νὰ ὁμολογήσῃ τοῦ; συννόχου; του, τὴν συνωμοσίαν καὶ τὴν σκευωρίαν, ἐν ὅλαις αὐτῶν ταῖς λεπτομερείαις.»

— Διάβολε! ἀνεκράξεν ὁ Κοκονάς. Ἴδου τί ἀποκαλῶ ἀτιμίαν. Ἴδου τί ἀποκαλῶ πλέον ἢ ἀτιμίαν, χαμέρπειαν.

Ὁ δικαστὴς ἦτο ἐθισμένος εἰς τὰς τοιαύτας τῶν θυμάτων ἀγανακτήσεις, ὡς κατεπράυνον αἱ ἀγληδόνες μεταβάλλουσαι αὐτὰς εἰς δάκρυα. Ὄθεν ἔμεινεν ἀπαθῆς, ποιήσας μόνον σημεῖόν τι.

Ὁ Κοκονάς, ἀρπαγίς ἀπὸ τῶν ποδῶν καὶ τῶν ὠμων, ἀνετράπη, ἐσύθη, ἐξηπλώθη καὶ ἐδέθη ἐπὶ τοῦ κραββάτου τῆς βασιάνου, πρὶν ἢ δυνηθῆ νὰ ἰδῆ κἄν τοὺς ἐκτελεστέας τῆς τοιαύτης βιαιοπραγίας.

— Ἀθλιοὶ! ὠρέτετο ὁ Κοκονάς, σείων ἐν τῷ παραξυσμῷ τῆς λύσεως του τὸν κραββάτον καὶ τὰ βάρη καὶ τὰ στηρίγματα του, ὥστε ἐξηνάγκασε τοὺς δημίους νὰ ὀπισθοχωρήσωσι. Ἀθλιοὶ! βασανίσατέ με! συντρίψατέ με! Κάμετέ με κομμάτια! τίποτε δὲν θὰ μάθετε, σᾶς τὸ ὁμῶν! Πι-

στεύετε ὅτι μὲ ὀλίγα κομμάτια ξύλου καὶ ὀλίγα τεμάχια σιδήρου θὰ ἐξαναγκάσετε νὰ ὀμιλήσῃ ἕνα εὐπατρίδην, ὡς ἐμέ! Ἀμδὲ! σᾶς προκαλῶ.

— Ἐτοιμάσθητε νὰ γράψετε, γραμματεῦ, εἶπεν ὁ δικαστὴς.

— Ναὶ ἐτοιμάσου! ἐβρυχήθη ὁ Κοκονάς, καὶ ἂν γράψῃς ὅσα θὰ σᾶς εἰπῶ, ἀτιμοὶ δῆμιοί! θὰ ἔχῃς πολλὴν ἐργασίαν. Γράφε, γράφε!

— Θὰ κάμῃς ἀποκαλύψεις; εἶπεν ὁ δικαστὴς ἀταράχως.

— Τίποτε, οὐδὲ λέξιν. Πηγαίνετε εἰς τὸν διάβολον.

— Θὰ σκεφθῆτε, κύριε, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν προετοιμασιῶν. Ἐμπρός, μᾶστορα, φορέσατε τὰ ὑποδήματα εἰς τὸν κύριον.

Εἰς τοὺς λόγους τούτους, ὁ ἀνὴρ ὅστις ἄχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἔμεινεν ὄρθιος καὶ ἀκίνητος, κρατῶν τὰ σχοινία, ἀπεσπασθῆ ἀπὸ τοῦ στύλου καὶ ἐπλησίασε βραδῆως εἰς τὸν Κοκονάς, ὅστις ἐστράφη πρὸς αὐτὸν ὅπως τὸν χλευάσῃ.

Ἦτο ὁ μαστρο-Καβός, ὁ δῆμιος τῆς δημοκρατίας τῶν Παρισίων.

Ἀλγεινῆ ἐκπληξίς ἐξωγραφηθῆ ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ Κοκονά, ὅστις ἀντὶ νὰ κραυγᾶσῃ καὶ ταραχθῆ ἔμεινεν ἀκίνητος, μὴ δυνάμενος νὰ ἀποσπάσῃ τὸ βλέμμα ἀπὸ τοῦ προσώπου τοῦ φίλου ἐκείνου ὅστις λησμονηθεὶς ἐπανεφάνετο ἐν τοιαύτῃ ἀπαισίᾳ στιγμῇ.

Ὁ Καβός, χωρὶς εἰς κἄν τῶν μυῶν τοῦ προσώπου του νὰ συσταλῆ χωρὶς νὰ φανῆ ὅτι εἶχεν ἰδεῖ ἄλλοτε ποτε τὸν Κοκονάς, εἰσῆγαγε δύο σανίδας μεταξὺ τῶν σκελῶν του, ἔθετο δύο ἄλλας παρομοίας ἐπὶ τῶν κνημῶν του, καὶ ἔδεσεν αὐτὰς ὄλας διὰ τοῦ σχοινίου ὑπὲρ ἐκράτει εἰς τὰς χεῖρας.

Ἡ προπαρασκευὴ αὕτη ἐκαλεῖτο: τὸ ὑπόδημα.

Κατὰ τὰς συνήθεις βασιάνου, ἐθύθιζον ἑξ σφηνᾶς μεταξὺ τῶν δύο σανίδων, αἵτινες δικατελλόμενοι ἔσχιζον τὰς σάρκας.

Κατὰ τὰς ἐκτάκτους βασιάνους, ἐθύθιζον δέκα σφηνᾶς, καὶ τότε αἱ σανίδες οὐ μόνον ἐξέσχιζον τὰς σάρκας, ἀλλ' ἐθρυμάτιζον καὶ τὰ ὅστα.

Περαιτωθείσης τῆς προπαρασκευαστικῆς ἐργασίας, ὁ μαστρο-Καβός εἰσῆγαγε τὴν ἄκραν τοῦ σφηνῆς μεταξὺ τῶν δύο σανίδων, εἶτα τὴν σφῆραν κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα καὶ ἐπὶ τοῦ ἑνὸς τῶν γονάτων γονυπετῶν, παρετήρησε τὸν δικαστὴν.

— Θὰ ὀμιλήσετε; ἠρώτησεν οὗτος.

— Ὅχι, ἀπήντησεν ἀποφασιστικῶς ὁ Κοκονάς, καὶ τοὶ αἰσθάνθησι ψυχρὸν ἰδρῶτα ἐπὶ τοῦ μετώπου του καὶ τὴν κόμην αὐτοῦ ὄρθουμένην.

— Τότε, ἔμπρός, εἶπεν ὁ δικαστὴς. Τὸν πρῶτον σφῆνα τῆς συνήθους βασιάνου.

— Ὁ Καβός ἀνύψωσε τὴν διὰ βαρείας σφύρας ὀπλισμένην χεῖρά του καὶ κατήνεγκε φοβερὸν κτύπημα ἐπὶ τοῦ σφηνῆ, ὅστις ἀπέδωκεν ὑπόκωφον ἤχον.

Ὁ κραββάτος ἐσεισθῆ.

Ὁ Κοκονάς ἔμεινεν ἄφωνος, καὶ τοὶ

συνήθως ὁ πρῶτος οὗτος σφῆν ἀπέσπα ὀλοχυμούς καὶ ἀπὸ τῶν θαρραλεωτέρων ἔτι.

Ἐτι πρὸς. Ἐκπληξίς ἀπεικονίσθη ἐπὶ τοῦ προσώπου του. Παρετήρησεν ἐκθαμβὸς τὸν Καβός, ὅστις τὴν χεῖρα ἔχων ὑψωμένην καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ ἐστραμμένος πρὸς τὸν δικαστὴν, περιέμενε.

— Ποῖον σκοπὸν εἴχετε κρυβέντες εἰς τὸ δάσος; ἠρώτησεν ὁ δικαστὴς.

— Νὰ καθήσωμεν ὑπὸ τὴν σκιάν, ἀπήντησεν ὁ Κοκονάς.

— Ἐμπρός, εἶπεν ὁ δικαστὴς.

Ὁ Καβός κατήνεγκε δεύτερον κτύπημα, ἀντηχῆσαν εἰς τὸ πρῶτον.

Ἄλλ' ὁ Κοκονάς οὐδὲ κἄν συνωφρυνθῆ, καὶ ἐξηκολούθει βλέπων ἐκπεπληγμένως τὸν δῆμιον.

Ὁ δικαστὴς συνέσπασε τὰς ὀφρῦς.

— Ἴδου εἰς χριστιανὸς πολὺ σκληρός, ἐπιθύρισε. Εἰσῆλθεν ὄλος ὁ σφῆν, μᾶστορα;

Ὁ Καβός ἔκυψε, ὅπως δῆθεν ἰδῆ, ἀλλὰ κύψας εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ εἰς τὸν Κοκονά:

— Ἀλλὰ, κραύγαζε, δυστυχῆ!

Εἶτα ἀνεγείρας τὴν κεφαλὴν, εἶπεν:

— Ὅλος, κύριε.

— Τὸν δεύτερον σφῆνα τῆς συνήθους βασιάνου, εἶπε ψυχρῶς ὁ δικαστὴς.

Αἱ τρεῖς ἐκεῖναι λέξεις τοῦ Καβός ἐξηγήσαν τὰ συμβαινόντα εἰς τὸν Κοκονά. Ὁ ἀξιόλογος δῆμιος προσέφερεν εἰς τὸν φίλον του τὴν μεγαλύτεραν ἑξ ὅσων ὑπηρεσιῶν δύναται νὰ προσφέρῃ δῆμιος εἰς εὐπατρίδην. Ἀπήλλασσεν αὐτὸν τοῦ ἄλλου καὶ τῆς αἰσχύνης τῆς ὁμολογίας, βυθίζων μεταξύ τῶν κνημῶν του σφηνᾶς ἐλαστικούς ἐκ δέρματος, ὧν αἱ κεφαλαὶ ἦσαν μόνον ξύλινα. Οὕτω δὲ ἄφινεν αὐτῶ καὶ ἄπασαν τὴν ἰσχὺν του ὅπως ἀντιμετωπίσῃ τὴν λαιμητόμον.

— Ἄ! ἀξιόλογε Καβός, ἐπιθύρισε ὁ Κοκονάς, ἔσο ἥσυχος καὶ θὰ φωνάξω, ἀφοῦ τὸ ἀπαιτῆς, τόσον ὥστε ἂν δὲν εὐχρηστηθῆς θὰ ἦσαι πολὺ δύσκολος.

Ἐν τούτοις, ὁ Καβός εἶχεν εἰσγαγεῖ μεταξὺ τῶν σανίδων τὴν ἄκραν παχυτέρου σφηνῆς.

— Ἐμπρός, εἶπεν ὁ δικαστὴς.

Καὶ ὁ Καβός ἐκτύπησε τόσῳ σφοδρῶς, ὥσανεὶ ἐπρόκειτο νὰ κατεδαφίσῃ δι' ἑνὸς κτυπήματος τὸ φρούριον αὐτὸ τῶν Βιγκεννῶν.

— Ἄ! ἄ! οὐ! οὐ! ἐκραύγασεν ὁ Κοκονάς, ἐφ' ὅλων τῶν τόνων. Χίλιοι διαβάλοι! μοῦ ἐθραύσατε τὰ κόκκαλα. Προσοχή, ἕ!

— Ἄ! εἶπεν ὁ δικαστὴς μειδιῶν. Ὁ δεύτερος ἔφερεν ἀποτέλεσμα. Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα μὲ ἐξέπλησε μεγάλως.

Ὁ Κοκονάς ἀνέπνευσεν ὡς φυσιτὴρ σιδηρουροῦ.

— Τί ἐκάμνετε εἰς τὸ δάσος; ἐπανελάθεν ὁ δικαστὴς.

— Ἐ! διάβολε! σᾶς τὸ εἶπον. Ἐδρῶσιζόμεν.

— Ἐμπρός, εἶπεν ὁ δικαστὴς.

— Ὁμολογήσατε, ἐπιθύρισε ὁ Καβός εἰς τὸ οὐς τοῦ Κοκονά.

λατίου χρησιμεύοντα πρὸς ἀνέγερσιν ἄλλου· τοὺς τοιούτους δὲ ἀπαντᾶ τις ἐν πάσαις ταῖς χώραις. Μόνον πιστοὶ τινες εἶχον μένειν παρὰ τῷ σουλτάνῳ· σπεύδομεν δὲ νὰ εἴπωμεν ὅτι καὶ ὁ Φαῖδ συγκατηριθμεῖτο μετὰ αὐτῶν.

Ἡ τοιαύτη λιποταξία τῶν αὐλικῶν του, οἵτινες πρότερον ἦσαν τόσοσιν πρόθυμοι εἰς τὰ θελήματά του, προεγγώρισε τῷ Ἀβδουλ-Μετζίτ ἐτι ταχύτερον τὸ προσεγγίζον τέρμα μᾶλλον παρὰ ἡ ὑποσκαπτοῦσα τὴν ζωὴν του νόσος.

— Ὅταν αἱ χελιδόνες φεύγωσιν, εὐκόλως ἐννοεῖ τις ὅτι ὁ χειμῶν προσεγγίζει, ἔλεγε περὶ τούτου ὁ σουλτάν Ἀβδουλ-Μετζίτ. Τὴν προσέγγισιν τοῦ τέλους μου συμπεραίνω ἐκ τῶν ἀπομακρυνομένων ἀπ' ἐμοῦ.

Ὁ Φαῖδ-Βέης εἶχε μένειν τεσσαράκοντα ἡμέρας ἐν Τοκάτη, ἀφιερῶν τὰς ἡμέρας του εἰς τὸν ἔρωτα τῆς Γκιουλ καὶ εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου του. Αἱ τῆς πολιτικῆς φῆμαι οὐδ' ἐλαφρῶς ἠψάντο αὐτοῦ· διό, ὅτε ἐπορεύθη εἰς Σουλτάν-Ἀχμέτ ἵνα χαιρετίσῃ τὸν Ἀβδουλ-Μετζίτ, ἐτρόμαξεν ἰδὼν τὰς ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ Παδισάχ προόδους τῆς νόσου. Σχεδὸν ταυτόχρονας παρετήρησε καὶ τὴν Γκιουλ, τοῦτο δὲ ἤκουσεν ὅπως λησμονήσῃ τὸν Σουλτάνον. Μεμεθυμένος ἐκ τῆς παρουσίας τῆς νεάνιδος, καὶ θέλων ἀντιπάσης θυσίας νὰ τὴν ἴδῃ πάλιν, εἶχεν ἀκολουθήσει τὴν ἀμαξίαν τῆς ὅτε ἀπεμακρύνθη ἐκ τοῦ τζαμιίου, καὶ εἶχε σταθῆ ἐπὶ τοῦ κτωφλίου τοῦ κορακίου τοῦ Σέιχ-ουλ-Ἰσλάμ, κρατούμενος ὑπὸ δυνάμει ἀνωτέρας τῆς θελήσεώς του, ὑπὸ τῆς δυνάμει τῆς εἰμαρμένης.

Ἐνταῦθα λοιπὸν ὁ Φαῖδ εὐρέθη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλήθους κατὰ τὴν διάβασιν τοῦ Ἰτζεδδιν-ἐφέντη, καὶ εἶχεν ἰδεῖ τὸν φανατικὸν *μπερκιριτζὴν* ὁρμῶντα κατὰ τοῦ Μολλαῆ. Μὴ δυνάμενος νὰ τὸν κρατήσῃ, ἐρρίφθη πρὸ αὐτοῦ καὶ ἔλαβε τὸ διὰ τὸν Σέιχ-ουλ-Ἰσλάμ προωρισμένον τραῦμα. Οὐδέποτε κατηνέχθη ὀδύνη γλυκύτερα, καὶ τραῦμα *γιαταγαρίου* μᾶλλον ἠύλογημένον τούτου! Τὸ ν' ἀποθάνῃ διὰ τὴν Γκιουλ-Χανούμ θά ἦτο τὸ γλυκύτερον τῶν ὀνειρῶν του. Σώζων τὸν πατέρα τῆς, δὲν καθίστατο αἴφνης φίλος καὶ εὐεργέτης αὐτῆς, ἐν ᾧ τῇ ἦτο ξένος καὶ ἄγνωστος; Διό, ὅτε κεκλιμένος ἐπὶ τοῦ τάπητος, ὅστις ἐχρησίμευεν αὐτῷ ὡς κλίνη, εἶχεν ἰδεῖ προσερχομένην τὴν νεάνιδα, πᾶσα σωματικὴ ἀλγηδὼν ἔφυγεν ἀπ' αὐτοῦ, ὑπὸ τὴν δύναμιν τοῦ προσφιλοῦς ἐκεῖνου βλέμματος, ὅπερ ἔκλινεν ἐπ' αὐτοῦ. Ὅπως εὐχαριστίας δὲν ἀνέπεμπεν ἐν σιγῇ τῷ Ἀλλάχ, διότι τὸν εἶχε θέσει τόσοσιν καταλλήλως, ὥστε νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἄσπις τῷ εὐγενεῖ γέροντι, ὃν τὸ ὑπόκωφον μῖσος λαοῦ φανατικοῦ δὲν ἐσέβετο πλέον;

Ἐπὶ οὐκὼ ἡμέρας ὁ Φαῖδ-Βέης, ἔμεινε κλινῆρης ἐν τῷ κοιτῶνι τοῦ Ἰτζεδδιν-ἐφέντη, νοσηλευόμενος ὑπὸ τῶν δούλων καὶ τοῦ ἱατροῦ του, δεχόμενος καθ' ἑκάστην τὴν ἐπίσκεψίν του, τὸ δὲ κάλλιστον πάντων, ἤκουεν ἀκαταπαύστως νὰ ὀμι-

λῶσιν περὶ τῆς ἀγαπητῆς του. Ἡρώτα περὶ αὐτοῦ καὶ ἐνδιεφέρετο ὑπὲρ αὐτοῦ· δὲν ἦτο λοιπὸν τοῦτο μυριάκις πλειότερον ἢ ὅσον ἐζητεῖ; Τὸ νὰ μὴ ἐμπνέῃ τις ἐνδιεφέρον εἰς ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ, εἶναι μία ἐξ ἐκείνων τῶν λυπηροτέρων διαψεύσεων τῶν ἐλπίδων, τὴν ὁποίαν δύναται νὰ δοκιμάσῃ τις. Δὲν ἐρρήθη πολλάκις: **Κάλλιον τὸ μῖσος παρὰ ἡ ἀδιαφορία;**

Τὴν πρώτην μετὰ τὸ Βαιράμιον παρασκευὴν ἐπειδὴ ἡ Γκιουλ-Χανούμ ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ διημερεύσῃ ἐν τῷ παραθαλασσίῳ ἐνδιαιτήματι (*γιαλί*), ὅπερ ὁ πατὴρ αὐτῆς ἐκέκτητο ἐν Βείκος, — ὁ Σέιχ-ουλ-Ἰσλάμ οὐδέποτε ἤρνεῖτο νὰ εἰσακούῃ τὰς ἐλαχίστας φαντασιοκοπίας τῆς προσφιλεστάτης θυγατρὸς του — καίκιον μὲ τρία ζεύγη κωπῶν, κεχρωματισμένον φαῖον, καὶ μὲ ταινίαν χρυσοῦν περὶ τὸ σκάφος, ἔχον δὲ βελουδινὸν τάπητα ἐρυθρὸν ἐπὶ τῆς πρύμνης, μὲ κροσσούς καταπίπτοντας μέχρι τῆς θαλάσσης, περιέμενε παρὰ τὸ κοράκιον ὅπως ἡ Χανούμισσα εὐαρεστηθεῖσα λάβῃ ἐν αὐτῷ θέσιν. Οἱ λευκοῦχοι, ἐνδεδυμένοι βρακία λευκά καὶ πολύπτυχα, χιτῶν ἐκ μεταξίου τῆς Προύσης καὶ φέροντες φέσιον κόκκινον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἐκάθητο ἐπὶ δορῶν προβάτων χρησιμευουσῶν αὐτοῖς ὡς ὑποστρωμάτων, μὲ τὴν ἀρπάγην ἐν τῇ χειρὶ, κρατοῦντες παρὰ τὴν προκυμαίνον τὸ ἀκόντιον. Ὁ Βόσπορος, ὅστις καὶ πάντοτε εἶναι ὠραιότατος ὑπὸ τὰς διαφορὰς ἀπόψεϊς του, τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἶχε χρώμα τῆς Μεσογείου. Μόλις κυμάτια τινα ἐκυλίωντο ἐπὶ τῆς μακροαίρουσης ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, ἦν ἀγέλαι δελφίνων ἐποικίλλον μὲ τὴν ὀρειχαλκοειδῆ στολὴν των, διὰ τῶν εὐφροσύνων κωπῶν, ἃς ποιοῦσιν ἀκολουθοῦντες τὰ καίκια. Ἡ Γκιουλ-Χανούμ ἐφάνη περὶ τὴν ἕκτην τῆς πρωίας ἐπὶ τῆς προκυμαίας, ἣτις ἐκτείνεται παρὰ τὸ κοράκιον, τρεῖς δούλαι τὴν ἠκολούθησαν. **Ναζικὴ** ἡ τροπὸς εἰσῆλθε πρὸ αὐτῆς εἰς τὸ καίκιον καὶ τὴν ἐβοήθησε νὰ ἐπιβῇ αὐτοῦ. Ἐκάθησαν λοιπὸν ἐπὶ τῶν μεταξωτῶν μαξιλαρίων, ἐν ᾧ μικρὸς τις εὐνοῦχος ἐκάθητο ἐπὶ τῶν γονάτων ὀπισθεν αὐτῶν. Ἀλεξήλια μὲ ζωρὰ χρώματα καὶ οἱ μεταξωτοὶ *φερτζεδες* ἀπετέλειον τερπνότατον σύνολον χρωμάτων ἀπαλῶν ἐπὶ τοῦ κυκνοῦ τῆς θαλάσσης ὡς πλαῖσιον εἰκόνας. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι τὸ γλαφυρὸν ἐκεῖνο καίκιον σχίζον μετὰ τάχους τὴν θάλασσαν, ἦτο ἰκανὸν νὰ ἀμιλλάται πρὸς τὰ ἀτμίρη πλοῖα.

*Ἐπειτα συνέχεται.

K.

Ο ΕΚ ΨΕΥΔΩΝ ΣΤΑΘΜΩΝ

Ω Ρ Ω Σ

[Κατὰ τὸ Γαλλικόν]

Ἀγαπᾷ, οὐδὲν τούτου ἀπλούστερον, ἀγαπᾷσθαι, ὅπως διαφορὸς ἔννοια.

Ὁ Παῦλος Σαρανταέννας ἐκέκτητο κάποιαν εἰδικότητα εἰς τούτο! Πρὸ πολλῶν

μηνῶν προσεκλήθη παρὰ τῆς κυρίας Δουκίας Πρωτοπαπῶφ, χωρὶς νὰ βλέπῃ ἐν αὐτῇ τὴν ἐλαχίστην ἐπιθυμίαν πρὸς ἀπότισιν τῶν ὀφειλομένων.

Ἦτο νεαρὰ χήρα, ζαυθῆ, δροσερά, πεπροιικισμένη δι' ὄλων τῶν θελγήτρων τῆς νεότητος. Αἱ λίαν παθητικαὶ συνδιαλέξεις τῷ ἦσαν ἀπηγορευμένοι, ὁ Παῦλος περιστρέφετο εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας, εἰς διαφορὰς φλυαρίας, διαδοχικῶς, εἰς τὰ τοῦ συρμού δὲ εὐρύτερον.

Καθ' ἣν ἐποχὴν συνέβαινε ἡ ἀληθῆς αὕτη ἱστορία, αἱ κυρίαὶ προσέθεσαν παράρτημά τι εἰς τὰς χειρίδας των, βλακῶδες τι ὑψώμα ἐπὶ τῶν ὤμων, ὅπερ ἔδιδε καὶ εἰς τὰς εὐειδεστέρας παράδοξόν τι σχῆμα στενωχωρίας.

— Τί δίκαιον ἔχετε, κυρία, ἔλεγεν ἐσπέραν τινά, νὰ μὴ θυσιάζησθε εἰς τὸν ἀνόητον αὐτὸν συρμόν!

— Διατί; ἠρώτησεν ἡ χήρα πικρῶς αὐτὸν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

— Διότι εἶνε ἄχαρις. Μὲ τὰς χονδροειδεῖς ἐκείνας πτυχὰς, ὅλαι αἱ κυρίαὶ φαίνονται ὅτι ἐβουθήθησαν ἐντὸς τῶν ὤμων. Συνήντησα τὴν πρωίαν τὴν κυρίαν Φαρδῆ, τὴν χονδρὴν κυρίαν Φαρδῆ, καὶ ἄχαρις εἰς τὰ περὶ οὗ ὁ λόγος ὑψώματα ὁμοιάζεν ὡς *καμπούρα* ἢ κάλλιον ὡς Γερμανὶς χωρικὴ ἀδεξίως κομψευθεῖσα.

— Παχύνει πολὺ αὐτὴ ἡ κυρία.

— Οἰκτρῶς! κολυμβᾷ. Ἄ! ἡ εὐσαρκία εἶνε ὁ θανάσιμος ἐχθρὸς τῶν γυναικῶν. Τὰς γηράσκει προῶρως.

Αἱ ὀφρῦς τῆς κυρίας Πρωτοπαπῶφ συνεστάλησαν, καὶ μετὰ τινος τραχύτητος ἂν καὶ προσεπάθησε νὰ μειδιάσῃ εἶπεν:

— Μήπως συμβουλεύητε καὶ ἐμέ;

— Ἄ! κυρία, ἀπεκρίθη ὁ Σαρανταέννας, δύνασθε νὰ πιστεῦσητε..

— Ἐπειδὴ μὲ πικρετηρήσατε λέγων ταῦτα διὰ τρόπον... ἐρωτήματικόν.

— Ἐθαύμαζον τὴν κανονικότητα, τὴν ἀφθονίαν τῶν μελῶν σας.

— Τὴν ἀφθονίαν; ἐπανελάβε συσπῶσα τὰ χεῖλη,μ' εὐρίσκετε πιθκνῶς κολοσσόν... ὡς τὴν κυρίαν Φαρδῆ;

Μάτην διεμαρτυρήθη, ὠρκίσθη εἰς τοὺς ἀθανάτους θεοὺς ὅτι τῷ ἐφάνετο ἀνελεπίης, πλέον ἢ ἀνελεπίης, δὲν κατώρθωσε ὅμως νὰ τὴν φαιδύρῃ!

Τὸ δεῖπνον ἂν καὶ προσημνύετο εὐχάριστον, παρῆλθεν ἐν τούτοις ἐν σιγῇ. Ἡ Λουκία καθήμενη ἀπέναντι, μόλις ἀπεκρίνετο. Οὐχὶ διότι ἀψησῆσαι αὐτοῦ ἢ λαίμαργία· καθότι ἐπὶ τοῦ πινακίου τῆς ἔφινε πᾶν ὅτι ἔφερον πρὸς αὐτήν.

— Εἴσθε ἀδιάθετος; ἠρώτησε τρυφερῶς ὁ νέος.

— Πῶς τὸ ὑπεθέσατε;

— Δὲν τρώγετε.

— Διότι δὲν πεινώ, πιθκνόν.

— Κατόπιν ἀνέβη τὸ αἷμα εἰς τὴν κεφαλὴν σας.

— Εἶμαι κόκκινη; ἀνέκραξεν ἡ Λουκία ἀνήσυχος.

— Ὡ! ὄχι! ὀλίγον τι πορφυρωτέρα τοῦ συνήθους, ἰδού.

Ἐσυρεν ἐκ τοῦ θυλακίου τῆς μικρὸν τι

κάτοπτρον και επί μακρόν κατωπτρίζετο.
— Αὐτὴ ἡ ζέστη εἶνε ἀνυπόφορος! εἶπεν. Ὁ Γιάννης θὰ μὲ κἀνὴ ν' ἀποθάνω τραβᾷ τὸν θερμαγωγὸν ὡς νὰ ἐκρυσταλλώσωμαι.

Ἐπαναθέτουσα τὸ κάτοπτρον ἐν τῷ θυλακίῳ τὸ ἀφῆκε νὰ πέσῃ, ἔκυψε πάραυτα ἔνα τὸ ἀναλάβῃ, ἀλλ' ἀπέτυχεν. Ὁ Παῦλος ἔσπευσεν ὅπως τὴν ἀπαλλάξῃ τοῦ κόπου.

— Ἴσως εἶναι ὑπὸ τὴν τράπεζαν, εἶπεν οὗτος. Θὰ τὸ εὐρῶ... Ἄλλ' ὄχι, ἰδοῦ.

Τὸ κάτοπτρον ἦτο παρὰ τοὺς πόδας τῆς ὡραιᾶς ξανθῆς. Ὅτε τῆς τὸ ἐνεχειρίσεν ἔρριψε ἐπ' αὐτοῦ λαθραῖον βλέμμα καὶ μετ' ὀργῆς τὸ ἐσφενδόνισεν ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ἡ δύναμις ἦν κατέβαλλεν ὅπως τὸ ἀναλάβῃ ἐχρωμάτισε τὰς παρειάς τῆς δι' ὑπερβαλοῦσης ἐρυθρότητος. Τὸ ζωηρὸν ῥοδόχρουν ἀμετακτρέπτως μετεβλήθη εἰς βαθὺ σαρκόχρουν.

Μόλις περατωθέντος τοῦ δειπνοῦ ἀπήγαγον τὸν δαιτημόνα ὑπὸ τὴν πρόφασιν ἰσχυρᾶς κεφαλαλγίας.

*

*

Μετὰ παρέλευσιν ἡμερῶν τινων ἡ θλαμηπόλος τῆς κυρίας Πρωτοπαππῶφ ἔρχεται ὅπως αἰτήσῃ παρὰ τοῦ κυρίου Σαρανταῆνα μυθιστόρημά τι περὶ οὐ ὀμίλησεν εὐφρόνως τὴν προτεραιάν.

Ἡ Ἐλίζα, ἀγαθὸν κοράσιον, ἐφαίνετο συμπαιθεῖν εἰς τὰς θλίψεις τοῦ ἀπέλπιδος ἐραστοῦ.

— Ἡ κυρά σου εἶνε λαμπρά, εἶπεν, ἀλλὰ τί ἰδιοτροπίας ποὺ ἔχει!

— Ἐέρω ἕνα πρᾶμμα... ἄς εἶνε!

— Εἶνε ἀκατανόητον! Διότι ἀφοῦ ἔχει ὄλα διὰ νὰ ἦνε εὐτυχισμένη νέα, ὡραία, πλουσία, λατρευομένη!

— Ναί, ναί... ἀλλὰ δὲν τῆς φθάνουνε.

— Τί θέλει ἀκόμη;

— Ἀκόμη; ἐπνεύλασεν ἡ Ἐλίζα γελῶσα, τίποτε! Τὸ λιγώτερον ποῦ θὰ τῆς ἔπρεπε.

— Δὲν σε καταλαβαίνω.

— Κύριε... χειρότερα. Σὰς λέγω ὄλα. Ἡ κυρία κοντέβει νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὸ φόβον τῆς μήπως παχύνῃ.

— Μὰ μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν εἶνε πολὺ.

— Τὸ νομίζετε.

— Ἄν ἦτο εἰς τὴν ἐξουσίαν μου δὲν θὰ τὴν ἐσφιγγα ἔτσι!

— Ναί... ἄς εἶνε καλὰ ὁ κορσὲς ποῦ τὸν καταστράβωσε. Ἐκεῖνος ποῦ ἔχει δύναμιν, ἐκεῖνος μόνος τὸν θηλυκῶνε! Κόπηκαν τὰ δάχτυλά μου.

* — Τράβῃ λοιπόν, Ἐλίζα... ἀκόμη, ἀκόμη, Θεὲ μου εἶσαι ἀνίκανη!

— Μὰ κυρία θὰ σοῦ κἀνὴ κακὸ... θὰ ματωθῆς.

* — Νὰ μὴ σε μέλλῃ! σοῦ λέγω νὰ σφιγγῆς».

— Καὶ σφιγγω καὶ σφιγγω! Καὶ καθε ἡμέρα πρέπει νὰ σφιγγω περισσότερο.

— Πῶς, καθ' ἡμέραν;

— Τὸ πάχος ὄλο παίρνει δρόμο. Καὶ τὸ βλέπει, χλωεὶς νὰ θέλῃ, αὐτὸ τὴν κἀνει ὄλος ὁ κόσμος νὰ τῆς φταίῃ. Θὰ τὴν πα-

ρατηρήσατε ταὶς προάλλαις εἰς τὸ τραπέζι; Ἦτο σκυλί, γιὰτὶ δὲν ἔμπόρεσε νὰ σηκώσῃ τὸν καθρέφτη καὶ σὰς ἔδιωξε μὲ θυμῶ, ἐπειδὴ εἶδε ὅτι ἦτο κόκκινη. Ἄ! δὲν κολουμπάει εἰς τὰ ρούχά της;

— Τί πειράζει, ἀφοῦ μ' ἀρέσει;

— Μ' αὐτὸ δὲν τῆς ἀρέσει, νὰ μὴν ἦνε τὸ κορμί της λιγερό, καὶ ὄλοένα νὰ χονδραίνῃ. Τέλος πάντων, κύριε, μάθε ὅτι ἔσπησε μία ζυγαριὰ εἰς τὴν κρεββατοκαμαρὰ της, καὶ ζυγίζεται πολλαὶς φοραὶς τὴν ἑβδομάδα!

— Ἀλήθεια;

— Ἀλήθεια!... Λοιπὸν ὅταν ἔβγαίνῃ λίγα δράμια παρκπάνω, δὲν πηγαίνει κἀνεὶς κοντά της. Τὸ χειρότερον κοπιμείτο ποῦ ἔμπορεῖ νὰ τῆς κἀνουν εἶνε νὰ τὴν εὐρῶν μὲ καλὴ ὄψιν. Μόλις τρώει, πίνει ξῦδι, καὶ γιὰ τὸ πῆσμα, τὸ πάχος πάει ἔμπρός... Ἐὰν θέλετε νὰ τῆς ἀρέσετε.

— Ἐὰν θέλω νὰ τῆς ἀρέσω, παιδί μου!

— Προσπαθήσατε νὰ τὴν κἀνετε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἀδυνατήσατε, ὅτι δὲν σὰς ἀρέσει ἡ ὑγεία της, καὶ ἴσως θὰ ἔμπορέσατε νὰ πάρετε τὴν καρδιά της.

— Ἐὐκολον!

— Ναί, ἀλλὰ ποῦ ἡ ζυγαριὰ δὲν λέγει ψέμματα.

— Ὁ Παῦλος ἔτυψε τὸ μέτωπόν του μεγαλοφυῆς ιδέα τῷ ἐπῆλθεν.

— Ἐλίζα, Ἐλίζα μου, ἔμποροῦμε νὰ τὴν κἀνωμε ὅπως θέλωμε!

— Τὴν κυριάν;

— Ὅχι, τὴν ζυγαριὰ!

— Πῶς διάβολον θέλετε;

— Ἐὐκολότατον. Ὑποκάτω ἐκάστου βχυριδίου, εἰς μίαν κοιλότητα ὑπάρχουν τεμάχια μολύβδου διὰ νὰ δίδουν τὸ νόμιμον βάρους εἴκοσι λίρες ἂν θελήσῃς νὰ ἔβγᾷς καθ' ἡμέραν ἕν μικρὸν τεμάχιον.

— Ἐὐκολον.

— Ἐκ μέρους μου θ' ἀκολουθῶ τὴν διδασχίν σου, καὶ ἂν ἐπιτύχω ἀγαπητῆ μου Ἐλίζα, ἡ πρὸς σε εὐγνωμοσύνη μου θὰ ἦνε ἀπειρος καὶ ὄλοχρυσος!

*

*

Τὴν ἐπομένην ὁ Σαρανταῆνας μεταβαίνει πρὸς τὴν δεσποίνῃ τῶν διαλογισμῶν του, μὲ τὸ μειδίημα ἐπὶ τῶν χειλέων καὶ ὄλος χαρὰ. Μόλις ἐκάθησεν, ἐσκυθῶπασε δῆθεν, καὶ δι' ἀνησυχίου ὕφους τὴν ἤρωτησε περὶ τῆς ὑγείας της.

— Ἀλλὰ εἶμαι πολὺ καλὰ, ἀπεκρίνατο ἡ Λουκία. Αὐτὸ δὲν σὰς ἀποβλέπει.

— Ἄ! τὸσον καλλίτερον!

— Τί ἐννοεῖτε, κύριε;

— Ἐπειδὴ... ὅτε σὰς εἶδον ἐν ἀρχῇ... Ἄλλ' ὄχι ἠπατήθη.

— Ἐστὲ εἰλικρινῆς... Δὲν εἶμαι σήμερον καλὰ;

— Ἡ καλλονὴ σὰς εἶνε πλέον ἐπαγωγός, ἰδοῦ λοιπόν.

— Πλέον ἐπαγωγός... Συνέβη ἄρά γε μεταβολὴ τις;

— Οὐδέν, σὰς λέγω μόνον μικρά τις ὠχρότης... ἐπιπέπτυνας τῶν χαρακτηρηστικῶν.

— Ἐπιπέπτυνας;

— Μάλιστα, μοὶ φαίνεται ὅτι ἐπῆλθεν ἐλαφρὰ τις ἀδυναμία! ὦ! σχεδὸν τίποτε. Εἴσθε ὡραιότερα. Ἄφ' ἧς στιγμῆς πλέον δὲν πάσχετε, τὰ λοιπὰ δὲν μὰς ἐνδιαφέρουν.

Τὰ λοιπὰ ἐνδιέφερον σπουδαίως, διότι ἡ Λουκία μετὰ κόπου ἀπέκρυπτε τὴν χαράν της.

— Ἀληθῶς μ' εὐρίσκατε ἀδύνατον;

— Ἀγνωῶ ἂν πρόπη νὰ σὰς τὸ εἶπω

— Ναί, μάλιστα, εἰπέτε το! ἔκραξεν ἀνυπομόνως.

— Λοιπόν, κυρία, τὸ ὁμολογῶ, τὸ προσωπὸν σὰς δὲν εἶνε γεμάτο ὅσον ἄλλοτε.

— Νομίζω ὅτι ἀπατάσθε.

Καὶ ἐγερεθεῖσα παρετήρησε προσεκτικῶς ἐν τῷ κατόπτρῳ.

— Παράδοξον... οὐδεμίαν διαφορὰν βλέπω... οὐχ ἦττον, ἐγώ...

— Εἰς τὴν ζωὴν μου! Κατοπτρίζεσθε συχνάκις. Τὰ τοιαῦτα μόνον ὑπὸ τῶν ἄλλων εἶνε αἰσθητά. Πρὸ πάντων τὸ σῶμα... ἡ ὄσφύς σας... Σὰς προξενῶ ἴσως λύπην εὐρίσκων τὴν μικρὰν ταύτην διαφορὰν; Ἐὰν ἔχη οὕτω, θὰ χαθῶ.

— Τοῦναντίον, φίλε μου, τοῦναντίον. Δὲν θέλω νὰ γείνω κολοσσός.

— ὦ! τῆς κτανίας!... Μία σὺλφίς μοναδικῆς κομψότητος!... Ἀλλὰ σὰς καθικετεῦω, πρὸς τὸ συμφέρον τῆς κκαλλονῆς σας, μέναιτε ἕως ἐδῶ!

— Μίαν στιγμὴν, εἶπεν αἴφνης, ποῦ εἶνε τὸ ῥιπίδιόν μου; Ἄναμφιβόλως θὰ τὸ ἀφῆκα εἰς τὸν κοιτῶνά μου. Περιμέναιτέ με, παρακαλῶ, θὰ ἐπανέλθω εὐθύς.

Τὸ ῥιπίδιον ἔκειτο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ἐπὶ τοῦ κανίστρου τῆς ἐργασίας ἄλλ' ὁ Πάυλος προσεκτικῶς ἀπέφυγε νὰ τὸ δεῖξῃ.

— Ὑπάγει νὰ ζυγιθῇ, ἐσκέφθη. Ἄρκει μόνον ἡ Ἐλίζα νὰ ἤρχισε τὸ ζύσιμον τοῦ μολύβδου!

Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ Ἐλίζα κλωσ αὐκονόμησε τὸ πρᾶγμα διότι ἡ κυρία της ἐπανερχομένη εἰς τὸ κκαλωπιστήριόν της ἦτο φαιδρὰ, μειδιῶσα καὶ εἰς τὸ ἔπακρον τῆς εὐτυχίας!

*

*

Ἡ συνέχεια τῆς συνδιαλέξεως μένει ἄγνωστος. Γινώσκω μόνον ὅτι ὁ Πάυλος λαμβάνων τὸ ἐπανωφόριόν του ἐκ τῶν χειρῶν τῆς θλαμηπόλου τῇ ἐπιθύρσειεν εἰς τὸ οὐς τὰς ξηρὰς ταύτας λέξεις:

— Ἐλίζα, αὶ εἴκοσι λίρες θὰ γίνουν σαράντα ἄλλὰ ἔχτε πάντοτε!

Γ. Κ. Μ.

BIBΛΙΟΘΗΚΗ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΑ ΔΥΟ ΛΙΚΝΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΙΜΙΔΙΟΥ ΡΙΣΕΒΟΥΡΓΙ

Ἐξεδόθη ὁ πρῶτος τόμος τῆς Βιβλιοθήκης, ἀπαρτιζόμενος ἐκ 10 τυπογραφικῶν φύλλων καὶ τιμώμενος λεπτῶν 50 διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ 60 διὰ τοὺς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ ἐν τῷ ἔξωτερον.

Ἐκαστος τόμος τῆς Βιβλιοθήκης πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ ἡμῶν, ἀποστέλλεται δὲ εἰς τὸν αἰτήσαντα, ἀμα τῇ λήψει τοῦ ἀντιτίμου.

ἈΘΗΝΑΙΣ.—ΤΥΠΟΙΣ «ΚΟΡΙΝΘΗΣ» ΟΔΩΣ ΠΑΤΗΡΙΩΝ ΑΡΙΘ. 3